

Anatomia

Irene Pujadas i Farré

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

La jurisdicció del país 37 (una mica més enllà del 36 i abans d'arribar al 38) diu que, a efectes civils, un ésser humà serà considerat persona si té dues orelles. Així; tal com raja. Seguint, doncs, les pautes del procediment, un cop el nounat ha sortit de la còmode vida ventricular, les infermeres l'observen amb deteniment per tal d'esbrinar si gaudeix de les dues orelles. En cas afirmatiu, el nadó és registrat, estimat, acceptat i adherit al si de la societat. En cas negatiu, és rebutjat en tant que ésser humà i llençat, sense cap mena de contemplació, al contenidor del plàstic.

El país 37, tot i les peculiaritats puntuals, és un país molt endreçat, no sé com dir-ho, sembla que totes les coses estiguin allà on estan perquè *han* d'estar-hi, tothom viu molt tranquil i els veïns parlen de balcó a balcó i es demanen sal i organitzen dinars de veïns i sopars de veïns i berenetes de veïns i fan coques junts i tots molt contents i germanor total.

Però sense nus no hi ha història i tot segueix el seu curs fins que passa el que sempre passa i neix un nen amb una sola orella; neix un nen sense orella com hauria pogut néixer una girafa albina, una nena sense peu o una mona amb quatre celles. Una orella, només. Les infermeres, doncs, seguint les pautes del procediment i després de l'observació de protocol, consideren que l'ésser no està en les facultats necessàries per a ser registrat com a persona, així que un menys. Que se'n poden quedar, si volen, però que res, que els fa molta pena però no tenen veu ni vot. Els pares, que tampoc estan disposats a tenir un no-res instal·lat a casa fins als vint-i-cinc anys, no són tan legalment inhumans i

decideixen, violant la llei, abandonar la criatura a la seva sort i a la seva mitja sordesa.

Tot i que el nen aviat aprèn a valdre's per si mateix, té pocs coneguts i molts dubtes existencials. Quan les àvies el veuen, sempre amb una gorra al cap, li pregunten qui és i què fa tot sol i ell es posa nerviós i tartamudeja i diu "emm doncs sóc sóc una co-sa ai-xí com... abstrac-ac-acte" i se sent una mica místic amb això de no ser persona i primer ho porta malament, plora nit i dia i es veu diferent als demés, se sent com poca cosa i tot allò de no trobar el propi lloc en aquest univers, de no sentir-se independent, la sensació de caiguda imminent, etcètera, però després arriba un dia que és el dia de la llum, com una visió, el dia de la llum i l'alegria absoluta quan pensa que potser s'està equivocant d'enfocament, de fet SEGUR!, la perspectiva era errònia i ell és alguna cosa més que una persona, un ésser superior, pensa, alguna mena de forma celestial! Un moment, un moment. Sóc el Salvador?!

Meravellat pel descobriment, revolució total, el nen d'una sola orella proclama arreu l'arribada del Nou Messies (hola què tal sóc el Messies què hi ha, va dient, ei hola com anem sóc el Salvador substituït, què tal) mentre els administradors, escandalitzats, busquen entre els xips i *numerosos* de l'Administració qui és aquest tarat i ningú el troba, no existeix, qui és aquest jove aparegut entre el no-res que salta pels carrers dient us he guanyat us he guanyat tant de temps de formiga i ara us he guanyat hola què tal senyora vinc a ser el refugi i el consol i la salvació de tots vostès tots pecadors i tots dolents.

I entre discurs i salutació el nen ha arribat a la plaça i,

enfilat damunt d'una estàtua de Jaume I, promet la felicitat absoluta i la vida eterna i el final de la vida laboral i pa amb tomàquet per a tothom i què dic, diu, no sols pa amb tomàquet també spaghetti i sushi i arròs tres delícies i pastissos i *phoskitos* i la gent al·lucina, tothom el venera, la gent es tira als seus peus a adorar-lo i passa el que és qüestió de temps i sempre passa: els primers fanàtics més fanàtics es comencen a tallar una orella per a sentir la gràcia del Messies a les seves venes. Els humans som bèsties incorregibles, idealistes de mena, tots uns pobres innocents. És clar, com es pot imaginar, els hospitals a vessar, el personal mèdic esgotat (també curant-se els uns als altres), un desastre, lliteres com cotxes de fórmula u pels passadissos i al cap d'uns quants anys tot el món amb mitja sordesa. El Messies ha arribat, ja no porta gorra i ha fet l'estirada. El Messies ja és mig home i, tot i l'acne, continua sent el primer en haver vist la Veritat.

Amb el temps i vist el panorama, doncs, els qui governen el país 37 (una mica més enllà del 36 i abans d'arribar al 38) decideixen modificar la jurisdicció civil i s'acorda que, lògicament, rebrà el títol de *persona* tot aquell ésser humà que tingui una sola orella. I després d'aquest petit trasbals, el país es torna a posar en ordre: les coses sembla que tornen a estar on *han* d'estar, els veïns tornen a organitzar barbacoes amb escalivada i patates fregides, es regalen tulipes i clavells i margarides, es troben tirant les escombraries, alimenten els gats del veí que se n'ha anat de ruta per Etiòpia i un llarg i plàcid etcètera. Tots tornen a viure feliços i contents i tranquils i serens, però res és gratuït i la vida segueix el seu fil fins que un dia neix un nen amb dues orelles; neix ell com

hauria pogut néixer una girafa albina, una nena sense peu o una mona amb quatre celles.